

Sygn. VPa 91/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska (spr.)

SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia

na skutek apelacji pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w W. od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz.

IV Wydziału Pracy z dnia 26 września 2016r. sygn. IV P 164/15

1. *zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż oddala powództwo i zasądza od powoda B. S. na rzecz pozwanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. kwotę 450,00 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję;*

2. *zasądza od powoda B. S. na rzecz pozwanego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. kwotę 480,00 (czterysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 450,00*

(czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sygn. akt V Pa 91/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 września 2015 roku, skierowanym przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., powód B. S. wnosił o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia w kwocie 4.800,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 października 2015 roku, pozwany wnosił o oddalenie wniesionego powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego stanowiska pełnomocnik pozwanego wskazał, iż powód był niezdolny do pracy i w związku z tym przebywał na zwolnieniu lekarskim, a z dniem 26 maja 2015 roku upłynął 182 dniowy okres pobierania przez zasiłku chorobowego. Pozwany pracodawca rozwiązał zaś z powodem umowę o pracę, na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit.b kodeksu pracy, dopiero w dniu 27 sierpnia 2015 roku, czyli z zachowaniem 3 - miesięcznego okresu ochronnego, odpowiadającego długości okresu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące po wykorzystaniu zasiłku chorobowego. Decyzja pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę podjęta została w związku z upływem okresu pobierania zasiłku chorobowego z tytułu niezdolności do pracy i poprzedzona uzyskaniem przez pracodawcę orzeczenia lekarskiego o dalszej niezdolności pracownika do pracy mimo wyczerpania świadczeń.

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2016 roku, Sąd odmówił ustanowienia powodowi B. S. pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata.

Na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2016 roku, pełnomocnik powoda z wyboru popierał wniesione powództwo, wnosząc o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego, według złożonego zestawienia kosztów.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 września 2016 roku, Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim IV Wydział Pracy w punkcie 1 zasądził od pozwanego (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda B. S. kwotę 4.800,00 złotych brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 września 2015 roku do dnia zapłaty, w punkcie 2 zasądził od pozwanego od pozwanego (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda B. S. kwotę 120,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego, w punkcie 3 nadał wyrokowi w punkcie 1 co do kwoty 1.600,00 złotych brutto rygor natychmiastowej wykonalności, w punkcie 4 pobrał na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. od pozwanego (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. kwotę 240,00 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

powód B. S. był zatrudniony w pozwanej spółce (...) Spółce z o.o. z siedzibą w W., od dnia 11 stycznia 2012 roku, początkowo na podstawie umowy o pracę, zawartej na okres próbny 3 - miesięcy, a następnie od dnia 11 kwietnia 2012 roku na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony do dnia 31 grudnia 2017 roku, na stanowisku pracownik fizyczny - konserwator. W okresie od dnia 21 października 2014 roku do dnia 31 października 2014 roku powód był niezdolny do pracy i przebywał na zwolnieniu lekarskim, a następnie z powodu tej samej choroby przebywał nadal na zwolnieniu lekarskim i był niezdolny do pracy od dnia 7 grudnia 2014 roku do dnia 26 maja 2015 roku.

W dniu 27 kwietnia 2015 roku, żona powoda D. S. odebrała od pozwanego pracodawcy zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Wcześniej, bo w dniu 30 marca 2015 roku, pozwany pracodawca sporządził wywiad zawodowy dla celów świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Okres zasiłkowy powoda B. S. 182 dni upłynął w dniu 26 maja 2015 roku.

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 20 maja 2015 roku, powód B. S. został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy do dnia 31 maja 2017 roku, z ustaleniem daty powstania niezdolności do pracy na dzień 16 grudnia 2014 roku.

W uzasadnieniu w/w orzeczenia lekarz orzecznik stwierdził, iż przy dokonywaniu ustaleń orzeczniczych uwzględniono: stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, rodzaj i charakter wykonywanej pracy, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, możliwość podjęcia innej pracy, celowość przekwalifikowania zawodowego, poziom wykształcenia, wiek,

predyspozycje psychofizyczne. Nadto, lekarz orzecznik ZUS stwierdził, iż naruszenie sprawności organizmu powoduje niezdolność do każdej pracy.

Orzeczenie to, powód B. S. niezwłocznie przedstawił pracodawcy, który w dniu 28 maja 2015 roku skierował go na badania lekarskie (kontrolne - po zwolnieniu lekarskim dłuższym niż 30 dni).

Orzeczeniem lekarskim z dnia 28 maja 2015 roku, lekarz medycyny pracy, wobec istnienia przeciwwskazań zdrowotnych stwierdził, iż powód B. S. jest niezdolny do wykonywania pracy na określonym stanowisku.

Od dnia 27 maja 2015 roku, w raportach (...) składanych do ZUS nieobecność powoda B. S. pozwany pracodawca wykazywał kodem 151 – okres usprawiedliwionej nieobecności w pracy, bez prawa do wynagrodzenia lub zasiłku.

W dniu 23 kwietnia 2015 roku powód B. S. złożył natomiast wniosek o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy.

Decyzją ZUS z dnia 30 czerwca 2015 roku nie została przyznana powodowi B. S. renta z tytułu niezdolności do pracy.

W 2015 roku powód B. S. nie występował natomiast do ZUS-u Oddział T. z wnioskiem o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego

Pismem z dnia 27 sierpnia 2015 roku, pozwany pracodawca rozwiązał z powodem B. S. bez wypowiedzenia umowę o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1b k.p., wskazując jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę nieobecność w pracy spowodowaną niezdolnością do pracy z powodu choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak i w aktach osobowych powoda B. S. oraz na podstawie zeznań świadka A. J., świadka H. M. (1) oraz świadka D. S..

Po tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, iż powództwo jest uzasadnione w całości.

Na wstępie Sąd I instancji powołał się na art. 53 § 1 pkt 1 lit. b kodeksu pracy, wedle którego pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Sąd Rejonowy uznał za okoliczność bezsporną to, iż nieprzerwany 182 dniowy okres zasiłkowy powoda B. S. upłynął w dniu 26 maja 2015 roku i po tym okresie powód był osobą nadal niezdolną do każdej pracy, co potwierdza orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 20 maja 2015 roku.

Za bezsporne Sąd uznał również to, iż po zakończeniu okresu zasiłkowego pozwany pracodawca skierował powoda B. S. na badania do lekarza medycyny pracy w celu pozyskania informacji, czy pracownik ten może nadal świadczyć pracę na dotychczasowym stanowisku, zgodnie z art. 229 § 4 k.p., który mówi, że pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku. Sąd I instancji podniósł nadto, że jeżeli w wyniku badań kontrolnych lekarz medycyny pracy stwierdzi, że pracownik jest niezdolny do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku, to okoliczność ta może uzasadniać wypowiedzenie pracownikowi umowy o pracę, a dodatkowo może stanowić również podstawę odsunięcia pracownika od świadczenia pracy w okresie wypowiedzenia bez zachowania prawa do wynagrodzenia. Sąd Rejonowy powołując się na wyrok Sąd Najwyższego z 16 grudnia 1999 r. (I PKN 469/99) oraz z 9 marca 2011 (II PK 225/10) wskazał, iż w myśl ugruntowanego orzecznictwa, przeciwwskazanie lekarskie do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku uzasadnia wypowiedzenie umowy o pracę. Wedle Sądu Rejonowego orzeczenie lekarskie nie musi dotyczyć wszystkich czynności należących do zakresu obowiązków pracownika. Pracodawca ma bowiem prawo rozwiązać z pracownikiem umowę o pracę także i wtedy, gdy przeciwwskazanie dotyczy choćby jednego z wykonywanych zadań i wówczas jako przyczynę wypowiedzenia pracodawca powinien wskazać wydanie

orzeczenia lekarskiego stwierdzającego niezdolność do pracy. W części rozważań Sąd Rejonowy podniósł, iż do czasu podjęcia decyzji co do przyszłości takiej osoby pracodawca powinien zwolnić również takiego pracownika z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia. Sąd wskazał kolejno, że pracodawca może też rozważyć przeniesienie pracownika na inne stanowisko, ale nie ma jednak takiego obowiązku. Sąd podkreślił bowiem, iż przymus przeniesienia zatrudnionego do innej pracy powstaje wyłącznie w ściśle określonych przypadkach, np. gdy niezdolność powstała na skutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej(art. 231 k.p.).

Sąd I instancji podniósł również, że w rozpoznawanej sprawie, na skutek skierowania powoda B. S. przez pozwanego pracodawcę na badania kontrolne, lekarz medycyny pracy orzeczeniem lekarskim z dnia 28 maj 2015 roku, wobec istnienia przeciwwskazań zdrowotnych uznał, iż powód B. S. jest niezdolny do wykonywania pracy na określonym stanowisku.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż powód B. S. przed zakończeniem okresu zasiłkowego (182 dni) nie składał żadnego wniosku o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, lecz w dniu 23 kwietnia 2015 roku złożył do ZUS-u wnioski o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Rejonowy wskazał, iż z załączonych do sprawy, akt osobowych powoda wynika dodatkowo, iż pozwany pracodawca wydając powodowi na jego wniosek w dniu 23 kwietnia 2015 roku zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (ZUS- (...)), a wcześniej sporządzając wywiad zawodowy (ZUS N-10) miał również wiedzę co do tego, iż powód B. S. ubiega się o rentę, a nie o świadczenie rehabilitacyjne.

Konstatując, Sąd I instancji stwierdził, że skoro na dzień upływu okresu zasiłkowego 182 dni (tj. na dzień 26 maja 2015r.) pozwany dysponował już orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 20 maja 2015 roku o całkowitej niezdolności powoda do pracy wraz z jego uzasadnieniem, z którego wynikało m.in. to, że naruszenie sprawności organizmu powoda powoduje niezdolność do każdej pracy, a nadto w dniu 28 maja 2015 roku dysponował również orzeczeniem lekarza medycyny pracy potwierdzającym niezdolność powoda do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku, to zdaniem Sądu Rejonowego już wtedy pozwany pracodawca powinien rozwiązać z powodem B. S. umowę o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1 lit.b k.p., a nie przez kolejny okres 3 - miesięcy kontynuować stosunek pracy, a w raportach (...) wykazywać nieobecność powoda w pracy jako okres usprawiedliwionej nieobecności, bez prawa do wynagrodzenia lub zasiłku.

Z powyższych względów, Sąd uznał wniesione powództwo za zasadne i na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 58 k.p. (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 22 lutego 2016 r. – ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw Dz.U.2015 poz.1220) zasądził od pozwanego pracodawcy na rzecz powoda B. S. należne odszkodowanie w kwocie 4.800,00 zł brutto (zgodnie z żądaniem powoda) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 września 2015 r. tj. od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu stronie pozwanej zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 06 marca 2003 r. III PZP 3/03, OSNP 2004/5/74) do dnia zapłaty.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia punktu 2 wyroku stanowił przepis art. 98 k.p.c. w związku z § 12 ust.1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1348 z późniejszymi zmianami).

Na mocy art. 477² k.p., Sąd Rejonowy z urzędu nadał wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności, co do kwoty 1.600,00 zł brutto tj. kwoty nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Ponadto, Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której pracownik jest zwolniony od kosztów sądowych, obciążył pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010 roku, nr 90, poz. 594 ze zm.) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art. 96 ust. 1

tej ustawy) z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust.1 zdanie pierwsze tej ustawy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku, I PZP 1/07, LEX nr 231085).

W związku z powyższym Sąd I instancji orzekł jak w punkcie 4 wyroku, nakazując pobrać od pozwanego (...) Spółki z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa –Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim kwotę 240,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, od której ponoszenia ustawowo zwolniony był powód.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik pozwanej, zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 pkt. 1 lit. b KP, poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie tego przepisu, polegające na uznaniu, że w myśl tego przepisu pracodawca ma obowiązek i to niezwłoczne rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę w przypadku wystąpienia przesłanki przekroczenia okresu pobierania z powodu choroby wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, podczas gdy przepis ten ustanawia dla pracodawcy jedynie prawo rozwiązania umowy o pracę z tej przyczyny, a nie obowiązek, oraz ustanawia jedynie termin najkrótszy, po którym pracodawca ma prawo rozwiązać umowę o pracę w trybie tego przepisu, a nie termin maksymalny, po którym takie rozwiązanie jest niezgodne z prawem; w konsekwencji uznanie, że doszło do naruszenia tego przepisu poprzez „zbyt późne” rozwiązanie umowy przez pozwanego, który przed podjęciem decyzji o rozwiązaniu umowy o pracę, nie mając pewności co do ewentualnego prawa powoda do uzyskania zasiłku rehabilitacyjnego i nie chcąc narażać się na niezgodne z prawem przedwczesne rozwiązanie umowy o pracę, odczekał okres 3 miesięcy odpowiadający ochronnemu okresowi ewentualnego pobierania świadczenia rehabilitacyjnego

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 56 KP, poprzez nieprawidłowe zastosowanie tego przepisu i zasądzenie odszkodowania na rzecz powoda z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, podczas gdy żaden przepis prawa nie został naruszony

3. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 kpc, poprzez brak wszechstronnego rozważenia i właściwej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności dowodu z zeznań świadków A. J., H. M. (2) i D. S., z których to zeznań wynikało, iż powód nie informował pozwanego pracodawcy ani o dokładnym stanie swojego zdrowia, ani o toku postępowania przed ZUS, w szczególności: czy złożył odwołanie od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS orzekającego całkowitą niezdolność do pracy, czy występował o świadczenie rehabilitacyjne, czy odwoływał się od decyzji ZUS w sprawie odmowy przyznania.

Pełnomocnik pozwanej wniósł o uwzględnienie apelacji wraz z zasądzeniem kosztów postępowania, a także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja pozwanego jest uzasadniona, co skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych pełnomocnika pozwanego, stwierdzić należy, iż są one zasadne. Sąd Rejonowy poczynił bowiem prawidłowe ustalenia faktyczne, jednakże wywiódł z nich błędne wnioski.

Wszak w świetle poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych nie budzi wątpliwości fakt, iż powód B. S. był zatrudniony w pozwanej spółce (...) Spółce z o.o. z siedzibą w W. i w okresie od dnia 21 października 2014 roku do dnia 31 października 2014 roku był niezdolny do pracy i przebywał na zwolnieniu lekarskim, a następnie z powodu tej samej choroby przebywał nadal na zwolnieniu lekarskim i był niezdolny do pracy od dnia 7 grudnia 2014 roku do dnia 26 maja 2015 roku. Okres zasiłkowy powoda B. S. 182 dni upłynął więc w dniu 26 maja 2015 roku, po którym B. S. nie złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniosku o przyznanie mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, albowiem już w dniu 23 kwietnia 2015 roku wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do renty, której organ rentowy mocą decyzji z dnia 30 czerwca 2015 roku ostatecznie mu nie przyznał. Pozwany pracodawca, wobec okazania mu przez powoda orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 20 maja 2015 roku, uznającego B. S. za całkowicie niezdolnego do pracy do dnia 31 maja 2017 roku, skierował go na badania lekarskie (kontrolne - po

zwolnieniu lekarskim dłuższym niż 30 dni), które wykazało, iż jest on niezdolny do wykonywania pracy na określonym stanowisku. Pismem z dnia 27 sierpnia 2015 roku, pozwany pracodawca rozwiązał z powodem B. S. bez wypowiedzenia umowę o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt 1b k.p., wskazując jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę nieobecność w pracy, spowodowaną niezdolnością do pracy z powodu choroby trwającej dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące. Zgodnie więc z treścią zastosowanego przez pozwanego pracodawcę przepisu, pracodawca **może** rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, jeżeli niezdolność do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową. Podkreślić należy, iż z literalnego brzmienia powołanego przepisu wynika, że ochrona pracownika przed rozwiązaniem stosunku pracy nie wykracza poza łączny okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku z tytułu choroby oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące po ustaniu okresu zasiłkowego. **Kontynuacja ochrony po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego zależy więc od uzyskania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.** Rozwiązanie stosunku pracy nie może też nastąpić, jeśli pracownik stawia się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności tj. odzyska zdolność do pracy (art. 53 § 3 KP), przy czym chodzi tutaj o fizyczne stawiennictwo pracownika w pracy, a nie np. zgłoszenie gotowości do wykonywania pracy drogą mailową (por. wyroki z 17.7.2009 r., I PK 39/09, OSNP 2011, Nr 5–6, poz. 74; z 10.11.1999 r., I PKN 350/99, niepubl. i z 16.11.2004 r., I PK 649/03, OSNP 2005, Nr 12, poz. 173).

W przedmiotowej sprawie, w której powód nie składał wniosku o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, pracodawca miał prawo do rozwiązania umowy o pracę po upływie łącznego okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, przy czym nie jest uprawnione stanowisko Sądu Rejonowego, iż pozwany pracodawca miał obowiązek skorzystania z przysługującego mu uprawnienia, niezwłocznie po upływie pełnego okresu zasiłkowego powoda tj w dniu 26 maja 2015 roku, pod rygorem utraty powyższego uprawnienia. Wszak ustawodawca nie zawarł w przepisie żadnej cezurę czasowej, ograniczającej prawo pracodawcy do wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę bez wypowiedzenia, w razie ziszczenia się warunków w nim określonych, poza wskazaniem okresu, kiedy tego uczynić nie może (por. Wyrok Sądu Wojewódzkiego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 lutego 1994 r., XII 969/93 legalis).

Oczywiście inaczej przedstawia się sytuacja pracodawcy, gdy pracownik wystąpi z wnioskiem o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, albowiem wówczas ocena zgodności z prawem rozwiązania umowy o pracę w okresie między upływem okresu pobierania zasiłku chorobowego a rozstrzygnięciem wniosku pracownika o świadczenie rehabilitacyjnej zależy od treści rozstrzygnięcia tego wniosku. W szczególności przyznanie rozważanego świadczenia pracownikowi, przysługującego od pierwszego dnia po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, będzie oznaczać bezprawność rozwiązania umowy, które wypadłoby wówczas w okresie objętym ochroną z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b KP. Stąd, za przekonującą należy uznać argumentację apelującego, iż rozwiązanie umowy o pracę z powodem dopiero w dniu 27 sierpnia 2015 roku wynikało z ostrożności pozwanego pracodawcy i chęci zabezpieczenia swoich interesów przed ewentualną odpowiedzialnością odszkodowawczą, w razie nieuprawnionego zastosowania z art. 53 § 1 pkt 1 lit. b KP i uprawnienia tego nie niweczy ewentualna wiedza, czy też jej brak w zakresie toczącego się postępowania z wniosku powoda przed organem rentowym. Jak słusznie wskazał w apelacji skarżący, pozwany skorzystał jedynie z przysługującego mu prawa, za co został "ukarany".

Dlatego też, mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386§ 1k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i powództwo oddalił, jako niezasadne.

Mając więc na uwadze, iż powód przegrał proces w całości, Sąd zasądził od niego na rzecz pozwanego kwotę 450,00 złotych tytułem zwrotu kosztów za I instancję na podstawie art. 98 k.p.c. w związku §2 pkt 1,2 oraz § 11 ust. 1pkt 2, § 6pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 oraz z 2015 r. poz. 617 i 1078), oraz kwotę 480,00 złotych tytułem zwrotu kosztów za instancję odwoławczą na podstawie art. 98 k.p.c. w związku §1 pkt 1,2 oraz § 9 ust. 1pkt 2, § 2pkt

3 i § 10 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz.1804).